

Особено мнение на съдията Димитър Гочев

1. По § 2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за приватизация и следприватизационен контрол (относно чл. 35е от ЗПСПК)

Съдебният контрол върху актовете на администрацията е уреден като „обща клауза“ в чл. 120 от Конституцията, като обаче в същото време с дадена възможност на парламента със закон да изключи възможността за обжалване на административните актове.

Конституционният съд в практиката си, като е изхождал от убеждението, че с оглед общите принципи на правовата държава тази възможност не би трябвало да бъде неограничена, е възприел някои критерии за границите на упражняване на това правомощие (за съжаление, не съвсем последователно и ясно са формулирани тези граници).

Това може би трябва да бъде сторено достатъчно ясно (и сега е удобен момент за това).

Според практиката на КС параметрите на упражняване на правомощието на парламента да ограничава правото на съдебно обжалване на актовете на администрацията се очертават в две насоки:

А) Когато се засягат основни права на гражданите (по глава втора) -не може да се ограничава правото на съдебна защита чрез обжалване на акта на администрацията;

Б) Когато с ограничаването се отговаря на необходимостта от защитата на конституционна ценност, която има по-висока стойност. Тогава ограничението би било конституционно допустимо, като например съображение защитена националната сигурност.

Въпросът е - може ли КС да преценява наличието на необходимост от защита на националната сигурност при изключване на възможността от съдебен контрол и на какво конституционно основание да се направи такава преценка., след като липсват конституционни критерии за това. Мисля, че КС няма такова право.

Съображенията за национална сигурност могат да преценяват само специализираните за това органи, респ. органите на изпълнителната власт и в крайна сметка парламентът. Тази преценка може да бъде само конкретна.

На второ място, одобрението по чл. 35г от закона представлява едностранно властническо волеизявление, с което се свързват точно определени правни последици - определя се купувачът, с когото да се сключи приватизационната сделка.

В последица на този акт на парламента продължават процедурите по приватизацията с участието на този купувач - преговори и самият договор. Ако няма одобрение, процедурата се прекратява (ал. 3).

От това следва изводът, че предшестващите решението на НС предложение на Агенцията за приватизация (чл. 35 в) и решението на МС (чл. 35в, ал. 2) нямат самостоятелно правно значение. Те не произвеждат правни последици, които се свързват с правата на участниците в приватизационния процес. Те са подготвителни актове - части от сложния фактически състав, който се финализира с решението на Народното събрание, с което се одобрява. От това следва, че тези два подготвителни акта, които нямат самостоятелно значение и правно действие, не могат да подлежат на съдебно обжалване, както това е прието за аналогичен случай с решението на КС от 28 март 2002 г. по к.д. № 2/2002 г.

2. По § 2 ЗИДЗППК (чл. 35г) относно предоставянето на Народното събрание правомощието да „одобрява” решението за определяне участника, спечелил конкурса за приватизационната сделка по чл. 35г ЗИДЗПСК, атакуван като противоконституционен от президента на РБ {к.д. № 8/2003 г.}.

Без съмнение тази функция не е нито законодателство, нито парламентарен контрол. А какво е? Дали законодателят е ограничен от чл. 62 от Конституцията да възлага на Народното събрание някакви правомощия извън тези, посочени в чл. 62?

Мисля, че чл. 62 не изключва възможността НС да поема и други функции, които не са нито законодателство, нито парламентарен контрол, а имат управленски характер и това личи от богатото съдържание на чл. 82 от Конституцията, в който са изброени правомощията на НС.

Освен това с одобряване на купувача по приватизационната сделка не се осъществява никаква съдебна функция, за да се твърди, че с това се нарушава принципът на чл. 8

за разделението на властите. Това одобрение не е правосъдие, не е правораздаване.

Одобряването на избора на купувача от страна на Народното събрание в никакъв случай не може да се квалифицира като контрол по законосъобразност, та да се направи изводът, че в случая се нарушава принципът на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията) и се възлага на НС изпълнение на една правосъдна функция.

Моето становище за непротивоконституционност на текста не противоречи на решението на КС по к.д. № 4/99 г. (по което съм бил докладчик), защото в случая се касае до изключване от съдебен контрол на конкретно посочени актове, а не изобщо на актове на даден орган на администрацията.